

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera (Política).
Directors adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó (Societat), Joan Ventura (Informació Cultural), Xevi Sala (Opinió, Formats Especials i coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ramon Roca (L'Econòmic i Informació econòmica), Miquel Riera (Presència, Tancament i Informació internacional), Joan Rueda (Ciutats i Informació local), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultural), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Web i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

LA MÀXIMA EXPRESSIÓ
DE LA GLOBALITZACIÓJordi
Casabona

Metge i escriptor

Aeroports

Escric aquesta crònica des de l'aeroport de Santiago de Compostel·la, on tot suggereix que abans no arribi l'avió que ens ha de tornar a Barcelona ens hi passarem unes quantes hores més de les previstes. Estar en un aeroport sense una hora definida de sortida és un parèntesi vital d'una equivalència temporal indefinible, tant pots tenir la sensació que el temps ha passat volant, com creure que t'hi has estat mesos. Les botigues i cafès han anat tancant i si no fos pels telèfons mòbils i les xarxes que ens permeten connectar-nos amb el món exterior, la pèrdua del sentit espai-temps seria total. La il·luminació blanc elèctric, els terres de marbre, les franquícies amb les mateixes marques de moda, els cartells, les frases fredes i anònimes dels altaveus... tot és igual a qualsevol aeroport del món, tan igual que, si viatges sovint, després d'una estona assegut en un aeroport t'has de rumiar dues vegades a quina ciutat estàs. Els Duty Free aprofiten que cada dia hi ha milions de persones que passen pels aeroports, sovint amb estones més o menys llargues sense saber què fer, per oferir totes les temptacions de compra possibles.

A MOLTS AEROPORTS ja és impossible arribar a la porta d'embarcament sense haver de passar forçosament per un laberint de circuits zigzaguejant entre els mostradors de perfums, roba, alcohols, tabacs i *souvenirs* de tota mena. Els aeroports actuals són la màxima expressió

de la globalització creixent de les darreres dècades. Llimbs aculturals on l'èfimer es converteix en etern.

VAIG TENIR LA SORT de fer viatges a llocs on encara agafaves la maleta a peu d'escala de l'avió i travessaves la pista caminant. En baixar per l'escala de l'aparell ja veies un paisatge i una llum diferents, senties l'olor del lloc i coneixies com són les gents locals. Una vegada al nord d'Etiòpia vaig esperar un avió que anava a Addis Abeba en una mena de camp de futbol sense llums; si l'avió arribava abans de pondre's el sol, aterrava; si no, havies de tornar l'endemà. A l'avió hi havia gent que anava dreta com si fos un autobús. El viatge sempre ha estat associat al diferent, a la descoberta i precisament com a desplaçament, ha implicat canvi. Canvi entre el lloc d'origen i el destí que es produeix a través d'etapes i d'interaccions amb gents i cultures diferents. Com més llunyà és el destí, més intens és el canvi. Per això el viatge com a contrast entre l'origen i el destí, entre el jo i l'altre permet l'autoreflexió i conèixer-se una mica

Crec que els aeroports són un dels llocs on hom es pot arribar a sentir més sol enmig d'una multitud

millor un mateix. El viatge contemporani ja no transforma, es dissenya perquè sigui el més ràpid possible i tot sigui el més similar possible a casa. Els aeroports han deixat de ser una etapa en l'itinerari per convertir-se en extensions de les societats comercialitzades en les quals vivim. Fa poc a l'aeroport de Lisboa vaig veure un anunci que deia "Tota la cultura de Portugal la pots trobar en aquest aeroport" (sic). Els aeroports moderns han convertit el viatger en consumidor.

CURIOSAMENT, PERÒ, els aeroports són un aparador de la diversitat humana on en pocs minuts et pot creuar amb persones de totes les races provinents dels cinc continents. En qualsevol cas, malgrat aquesta munió de gent gairebé no hi ha interacció entre els transeünts i crec que els aeroports són un dels llocs on homes pot arribar a sentir més sol enmig d'una multitud. A mi m'hi agrada observar la gent i imaginar-me el seu motiu de viatge: homes de negocis, turistes, estudiants, emigrants que van o tornen d'una curta visita a casa. Homer ens va ensenyar que amb virtut i constància es podia tornar a casa i els viatges actuals, com el d'Ulisses, en general tenen tornada.

AVUI, PERÒ, EL VIATGE no ha estat ràpid. Finalment després de vuit hores d'espera, ha arribat l'avió que ens portarà a Barcelona. Aquest cop el viatge, als qui no ens hem adormit, ens ha permès reflexionar i en el meu cas tenir temps per escriure aquestes notes i també per llegir el diari on les notícies sobre la mort d'Aylan Kurdi (el nen siríà ofegat creuant el mar Egeu) i la de milers de refugiats més que escapaven de la guerra, la pobresa o el fanatisme, m'han recordat que per a molts el viatge, com abans d'Ulisses, continua sent una fugida sense retorn.

La columna

Ignasi Riera

I som
on som

El poemari de Miquel Martí i Pol *L'àmbit de tots els àmbits* va ser publicat el 1980. És a dir: fa 35 anys. El seu poema liminar, *Ara mateix*, va servir de referència, entre molts altres, a un amic enyorat, Joan Barril, que el citava al seu programa de la també enyorada ComRàdio. Els seus últims versos: "Cridem qui som i que tothom ho escolti. / En acabat que cadascú es vesteixi / com bonament li plagui, i via fora, / que tot està per fer i això tot just comença." El poeta de Roda de Ter sabia que som on som, i que més val saber-ho i dir-ho, "i assentar els peus en terra i proclamar-nos / hereus d'un temps de dubtes i renúncies / en què els sorolls ofeguen les paraules..." Com que des del 15-J de 1976 he participat en totes les campanyes electorals del meu país i del tros de país on ara visc, tinc el costum d'assajar un balanç. Com que sempre m'he apuntat als rengles dels pen-

¿Qui els ensenyarà una targeta vermella, que els inhabiliti per a tota la resta de la competició?

jats, miro d'aprendre a pair les lliçons rebudes, amb puntes de resignació i d'ironia.

Doncs bé: crec que aquest cop ens hauria de servir per aprendre que no tot s'hi val, a l'hora de voler caçar vots amb armes perilloses. I és que la demagogia, consagrada en el seu dia per Benito Mussolini, es gira, a la curta i a la llarga, contra qui en fa ús. La llista d'amenaques des dels rengles del govern i dels seus acòlits (els habituals, com C's, i els conjunturals, com el PSOE) bé mereixerien un judici exemplar, en una nova edició de *Vostè jutja* (ai, Joaquim Maria Puyal) per analitzar els capteniments de molts col·lectius, no solament de persones sinó també de poderosos mitjans de comunicació i d'organitzacions empresarials i de fantasmes gurus de les economies letals per a immenses majories. ¿Qui els ensenyarà una targeta vermella, que els inhabiliti per a tota la resta de la competició? Torno a invocar Miquel Martí i Pol per recordar que "tenim a penes el que tenim i prou: l'espai d'història concreta que ens pertoca i un minúscul territori per viure-la". Sóc dels que creuen que venim de lluny i anem més lluny encara. I que si hem exhibit candidesa de coloms, també ens aniria bé, de tant en tant, ser subtils com les serps.

EL
DIBUIX

Fer

